

GAZETA LWOWSKA

DZIENNIK DLA DYSTRYKTU GALICYJSKIEGO

Nr. 138 — Rok 133 (4)

Środa, 14 czerwca 1944 r.

DZIŚ: Bazylego
JUTRO: Wita

Na zachód od Caen i południe od Bayeux O losie wojny decydują fakty spoczywa nadal punkt ciężkości walk

Naczelną Komendę Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje z GŁÓWNEJ KWATERY FÜHRERA w dniu 13 czerwca:

W Normandii nieprzyjaciel w dniu wczorajszym przy bardzo silnej i długotrwałej akcji lotnictwa, usiłował na licznych pozycjach rozszerzyć swój przyczółek mostowy w kierunku południowym i południowo zachodnim. Szczególnie zacięte walki toczyły się w rejonie na zachód od Caen i południe od Bayeux. Podczas skutecznego odpierania ataków nieprzyjacielskich zniszczono liczne czołgi. Nieprzyjaciel poniósł ciężkie krwawe straty.

Samoloty bojowe uzyskały podczas zwalczania nieprzyjacielskiej floty desantowej 2 celne trafienia bombami na dwóch większych frachtowcach. Ponad frontem inwazyjnym oraz okupowanymi terenami zachodnimi zestrzelono 76 samolotów nieprzyjacielskich.

Głównodowodzący jednego z korpusów armii generał Marcks, dzielny obrońca półwyspu Cherbourg, w ciężkich walkach poniósł na pierwszej linii śmierć żołnierską.

Artyleria nadbrzeżna armii lądowej i marynarki wojennej staczała bohaterские walki podczas lądowania nieprzyjacielskiego. Szczególnie odznaczyły się oddziały 1254, 1255 i 1261 oraz baterie marynarki nadbrzeżnej Marcouf, La Pernelle i Longues.

Komunikat fiński

HELSINKI, 13. 6. — Fiński komunikat wojenny z dnia 12-go czerwca brzmi:

W zachodniej części przesmyku Karelskiego przez cały dzień i noc szalały szczególnie gwałtowne walki. Na odcinku Vammelsuu nieprzyjaciel, wspierany siłami pancernymi, atakował kilkakrotnie nasze umocnione pozycje, przy czym ataki jego odparto. Zniszczono 3 czołgi nieprzyjacielskie. Najgwałtowniej walczone na południowo-wschód od Kiveppä, gdzie znacznym atakującym siłom nieprzyjaciela zadano ciężkie straty i zniszczono niemniej, niż 15 czołgów.

Na przesmyku Karelskim obrona lotnictwa zestrzeliła w dniu wczorajszym 5 myśliwców nieprzyjacielskich i jeden bombowiec.

Na froncie włoskim nieprzyjaciel atakował w dniu wczorajszym znacznymi zjednoczonymi siłami piechoty i czołgów od wybrzeża Morza Tyrreńskiego aż do Tybru. Podczas, gdy na zachód od jeziora Bolsena udało mu się uzyskać kilka w międzyczasie już zaryglowanych włamań, na wschód od jeziora rozbił o po zaciętych zmaganiach pięciokrotnie powtarzane ataki. W Apeninach środkowych i Abruzzach nieprzyjaciel tylko z wahaniem postępował za naszymi ruchami odsadzającym.

Na wschodzie, na północny zachód od Jass i Podkarpaciu załamały się liczne wypadki nieprzyjacielskie. W gwałtownych atakach i walkach obronnych dni ostatnich w rejonie Jass wybitnie odznaczyła się 79 hessko-nassauska dywizja piechoty pod dowództwem generał-majora Weinknechta.

Na południowy zachód od Narwy bolszewicy atakowali jednocześnie na kilku pozycjach. Wszędzie odparto ich wśród wysokich strat.

Angielskie formacje bombowców zrzuciły nocy ubiegłej bomby na większą ilość miejscowości w rejonie reńskiego westfalskim. Szczególnie w Recklinghausen i Essen powstały szkody w budynkach i straty w ludziach. — Myśliwce operujące nocą zestrzeliły 21 samolotów nieprzyjacielskich.

Niemieckie samoloty bojowe atakowały nocy ubiegłej pojedyncze cele w południowo-wschodniej Anglii.

BERLIN, 13. 6. — Agencja „Telepress“ dowiaduje się następujących szczegółów o sytuacji na froncie inwazyjnym:

Przy bardzo złej pogodzie, stojącej pod znakiem silnego wiatru i bardzo wzburzonego morza, nisko zwiśnięty chmur i nieustannych deszczów również z końcem tygodnia toczyły się w dalszym ciągu zacięte walki w rejonie wybrzeża normandzkiego.

Na ogół sytuacja nie uległa zmianie. Na wschodnim wybrzeżu półwyspu Cotentin wylądowały dalsze posiłki Amerykanów, sprowadzone drogą morską i operujące w kierunku północno-zachodnim i południowym. Nie zaznaczyły się żadne godne uwagi zyski terenowe Aliantów.

W walkach biorą również udział jednostki ochotników ze wschodu, wśród nich również kilka batalionów rekrutujących się z Gruzynów.

Po niesłuchaniu zaciętych walk, trwających 6 nocy i 5 dni Alianci zajęli pozycje przyczółka mostowego, sięgającego od zachodniego brzegu ujścia rzeki Orne aż do wschodniego wybrzeża półwyspu Cotentin, na południowy wschód od St. Mer Eglise. Szerokość pasa nadbrzeżnego uzyskanego przez Aliantów waha się pomiędzy 12—20 km. Celem zdobycia tego przyczółka mostowego, sirona aliancka rzuciła do końca tygodnia do walki 18 wyborowych dywizji, wypróbowanych w znacznej części w walkach i dobrze uzbrojonych.

Formacje te były wspierane przez liczne wielkie okręty liniowe, tysiące bombowców wszystkich typów i samolotów myśliwskich oraz przy dodatkowym użyciu poważnej ilości specjalnych formacji, jak np. brygad pionierów. Miarą wysokości strat po stronie alianckiej jest m. i. fakt, że generał Montgomery, który dowodzi tą częścią operacji inwazyjnych, zamiast pierwotnie przewidzianych 12 dywizji był zmuszony już dotychczas przepłynąć przez morze 18 dywizji na wybrzeże normandzkie.

W obrębie alianckiego przyczółka mostowego między uj-

ściami rzek Orne i Vire znajduje się jeszcze szereg fortyfikacji nadbrzeżnych w ręku niemieckim. Mimo, że Anglicy atakują te fortyfikacje przy użyciu świeżo sprowadzonych wojsk, nie udało im się do końca tygodnia zmusić te bunkry do milczenia.

Ciągle zmiany w dyspozycjach Aliantów

Gen. Montgomery sprowadza nowe posiłki Szczegóły sytuacji na froncie inwazyjnym

aby brały udział we walkach pod Carentan.

Dalej na południe frontu inwazyjnego wykonywali Brytyjczycy różne ruchy oraz koncentracje wojsk. Jakkolwiek nigdzie tu nie doszło do akcji bojowych o większych rozmiarach, to jednak sędzić należy, że w ramach możliwości zamierzają Brytyjczycy podjąć próbę zajęcia miasta St. Lo. Widocznie jednak Anglicy nabyli przeświadczenia, że ten odcinek frontu obsadzony jest przez silne wojska niemieckie.

Na północ od Caen stwierdzono również koncentracje wojsk pancernych i piechoty, co wskazuje na to, że Alianci rozszerzają zamierzają w tym miejscu swą stałe jeszcze wąską pozycję przyczółka mostowego.

Przy ogólnej ocenie walk inwazyjnych szczególnie zainteresowanie wzbudza fakt, że nie udało się Aliantom w żadnym miejscu przebić się do wnętrza kraju poza obręb zasięgu ognia ciężkiej artylerii swych wielkich okrętów wojennych.

BERLIN, 13. 6. — Według ostatnich doniesień należy oczekiwać, że Aliancie planują obecnie atak na Caen. W ciągu soboty zaobserwowano na tyłach linii brytyjskich na północ od Caen silniejsze koncentracje rezerwy i sprzętu bojowego, sprowadzonych drogą powietrzną na szybowcach transportowych. W ciągu nocy wylądowały również na południe od Caen tuż poza liniami niemieckimi silniejsze formacje wojsk spadochronowych.

Ponieważ równocześnie wojska alianckie utworzyły w rejonie na pół-

WARSZAWA, 13. 6. — Pod tytułem „W imię rozważań“ zamieścił „Nowy Kurier Warszawski“ artykuł, poświęcony echu inwazji w kraju:

„Pamiętajmy bowiem o jednej rzeczy: zwycięstwo Aliantów na zachodzie to równoczesne zwycięstwo bolszewików na wschodzie. Zanim Amerykanie stanęli by nad Renem, czerwone dywizje wkroczyłyby do Warszawy. Jeżeli Alianci zdecydowali się na inwazję, nie ulega żadnej wątpliwości, że uczynili to wskutek bardzo silnej presji ze strony Stalina.“

Alianci doszli do przekonania, że nie mogą dłużej czekać. Postanowili spróbować rozstrzygnąć wojnę przy pomocy na wielką skalę zakrojonej operacji wojskowej. Nie ograniczą się tylko do akcji militarnej, lecz będą u-

siłowali wywołać niepokój na tyłach walczącej armii niemieckiej. Wszelkie próby w tym kierunku ze strony ludności poszczególnych krajów europejskich musiałyby się skończyć nad wyraz oplakanie, gdyż prawa wojny są i muszą być w pewnych wypadkach nieublagane. Zwłaszcza nam potrzeba dziś wiele spokoju, rozważli i opamiętania się. W naszym własnym interesie. Zbyt długo braliśmy swe życzenia za rzeczywistość, zbyt wiele wierzyliśmy plotkom i zorganizowanej przez obcy wywiad szeptanej propagandzie.

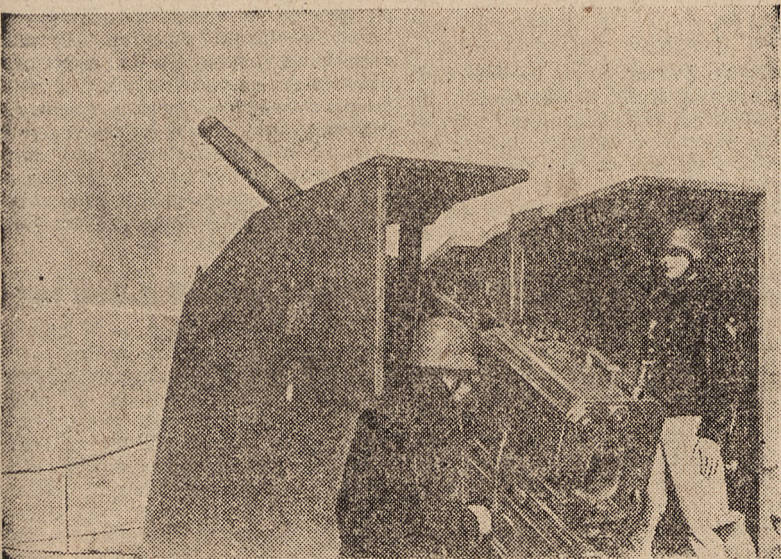
Zachowajmy zimną krew i silne nerwy; o losie wojny decydują fakty, dokonane na polu walki, nie zaś nadzieje i pobożne życzenia, a tym mniej opowiadane sobie na ucho mniej lub więcej bałamutne wiadomości.

BERLIN, 13. 6. — Dowództwo alianckie skoncentrowało większość formacji ofensywnych, jakimi dysponuje, na stosunkowo wąskim rejonie pomiędzy miejscowościami Isigny a Carentan. Energiczne akcje niemieckie wpłynęły poważnie na praktyczny przebieg inwazji w porównaniu do planów, jakie w tym względzie wytyczyli sobie Alianci. Toteż obecnie dowódca wojsk inwazyjnych, generał Montgomery, zamierza widocznie w tym miejscu podjąć operacje wielkiego stylu. Po początkowym sukcesie, uwiadczniającym się w tym, że wojska inwazyjne zajęły miejscowość Carentan i mogły równocześnie utworzyć mały przyczółek mostowy poprzez rzekę Vire na południe od Isigny, utknęło uderzenie brytyjsko-amerykańskich formacji pancernych w skoncentrowanym ogniu niemieckim. Tym samym pomimo poniesionych wysokich strat alianckich nie udało się generałowi Montgomery zrealizowanie zamiaru i przecięcie półwyspu Cotentin w kierunku zachodnim. Że operacje te posiadały wielką wagę, to wynika z faktu, że m. i. przetransportowano również formacje ciężkich czołgów amerykańskich z innych miejsc frontu inwazyjnego,

Głos dnia

Po powrocie z Głównej Kwatery Fühlera przyjął Sztojaj przedstawicieli prasy. Premier Węgier pozostał pod silnym wrażeniem bezwzględnej pewności siebie, jaka panuje w Głównej Kwaterze Fühlera. Na zapytanie, co sądzi o inwazji, powiedział Sztojaj m. i.: „Anglo-Amerykanie zupełnie widocznie zdecydowali się musieli na ten krok wobec bardzo silnego nacisku ze strony Moskwy. Zupełnie wykluczony jest moment zaskoczenia.“

Inwazja stanowi prolog do rozstrzygnięcia ostatecznego, które wypaść musi na korzyść sprawy słusznej i lepszych żołnierzy, a więc na korzyść obrońców niemieckich. Walka ta rozstrzygnie także o losach Węgier. Węgry przepojone są wiarą nieugiętą w niezłamaną niemiecką siłę bojową i żywią bezwzględną pewność, że zwycięstwo odniosą ich wielcy sprzymierzeńcy.



Działo pokładowe niemieckiego torpedowca w akcji.

